

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Pawła Wocha

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 r.

sprawy **K. L. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt VIII K 651/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie z pkt II o obowiązku naprawienia szkody.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. A. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 986/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt VIII K 651/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	K. L. (1)	<p>Oskarżony w dniu 18 stycznia 2021 r. przekazał na rachunek bankowy pokrzywdzonej kwotę 1.800 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem.</p> <p>Pokrzywdzona w piśmie z dnia 5 marca 2020 r. warunkowo zgodziła się odwołać swoje roszczenia w stosunku do podsądnego po zapłacie na jej rzecz wyżej wskazanej kwoty.</p>	Potwierdzenie wpłaty	k. 225
Pismo pokrzywdzonej z dnia 5 marca 2020 r.	k. 223			
2.	K. L. (1)	<p>Od dnia 6 lipca 2018 r. oskarżony jest pozbawiony wolności. Przewidywany</p>	Zaświadczenie z Zakładu Karnego w K.	k. 227

		termin zwolnienia to 2 stycznia 2022 r.		
3.	K. L. (1)	<p>Oskarżony odbywa kary pozbawienia wolności z innych spraw w systemie programowego oddziaływania, zadania wynikające z indywidualnego programu realizuje w stopniu dobrym. Zachowanie oskarżonego w zakładzie karnym nie budzi przeważnie zastrzeżeń. Nie stwarza problemów wychowawczych. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. W grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo. Był dwukrotnie karany dyscyplinarnie, a kilkanaście razy został nagrodzony za wykonywaną pracę, wnioski nagrodowe za pomoc w organizacji zajęć i udział w badaniach psychologicznych. Od 27 września 2019 r. zatrudniony odpłatnie na terenie jednostki penitencjarnej. Podsądny systematycznie realizuje nałożone na niego obowiązki naprawienia szkody</p>	Opinia z dnia 21 maja 2020 r. o osadzonym K. L. (1) z Zakładu Karnego w K. do sprawy V K. (...)	k. 229-230

		dokonując niewielkich wpłat.		
4.	K. L. (1)	<p>K. L. (1) od listopada 2019 do grudnia 2020 r. wpłaca po 30 zł miesięcznie tytułem naprawienia szkody w sprawie III K 273/17</p> <p>K. L. (1) co miesiąc od grudnia 2020 r. do grudnia 2020 r. wpłaca środki na utrzymanie rodziny (kwoty od 100 zł do 50 zł)</p> <p>K. L. (1) od marca 2019 r. dokonuje wpłat za kary grzywny w sprawach karnych i wykroczeniowych</p>	Zaświadczenie z Zakładu Karnego w K. z dnia 21 grudnia 2020 r. o wpłatach z konta depozytowego oskarżonego dokonywanych tytułem naprawienia szkody, grzywn i pomocy rodzinie	k. 228
5.	K. L. (1)	Syn oskarżonego ma problemy w szkole.	Zaświadczenia wystawione przez psychologa	k. 231-232
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	Potwierdzenie wpłaty 1.800 zł na rzecz pokrzywdzonej tytułem naprawienia szkody	Dokument został wystawiony przez upoważniony podmiot. Ponadto pokrzywdzona w trakcie rozmowy telefonicznej z pracownikiem Sądu Okręgowego w Poznaniu (notatka urzędowa z dnia 25 stycznia 2021 r., k. 235) potwierdziła, że oskarżony zapłacił na jej rzecz kwotę 1.800 zł. Brak było więc jakichkolwiek podstaw do podważania wynikającej z tego dokumentu okoliczności.
2.1.1.1.	Pismo pokrzywdzonej z dnia 5 marca 2020 r.	Dokument ten został sporządzony przez pokrzywdzoną E. K. w dniu 5 marca 2020 r. (czyli ok. 10 miesięcy przed dokonaniem przez oskarżonego wpłaty 1.800 zł na jej rzecz) i stanowił deklarację odwołania roszczeń przez pokrzywdzoną po wpłaceniu przez K. L. (1) na jej rzecz 1.800 zł. Przy czym data sporządzenia tego pisma i jego treść w stosunku do czynności wpłacenia przez oskarżonego pieniędzy dla pokrzywdzonej nie dawały podstaw aby traktować go jako formę pojednania pokrzywdzonej z oskarżonym, które to pojednanie, w myśl art. 60 § 2 pkt 1 kk stanowi jedną z okoliczności do fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia wymiaru kary przez sąd orzekający.
2.1.1.2., 2.1.1.3. oraz 2.1.1.4. i 2.1.1.5.	<p>Zaświadczenia z Zakładu Karnego w K.</p> <p>Opinia o K. L. (1) z Zakładu Karnego w K.</p> <p>Zaświadczenia wystawione przez psychologa</p>	Przedłożone do akt przez obrońcę dokumenty zostały sporządzone przez organy lub osoby upoważnione do ich wydawania. Brak było zatem podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności. Nadmienić należy, że potwierdzone zaświadczeniami psychologa szkolne trudności

		syna oskarżonego z koncentracją uwagi, emocjonalne i motywacyjne nie miały znaczenia dla oceny współmierności kary orzeczonej wobec K. L. (1) za przestępstwo oszustwa.
--	--	---

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary zasadniczej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do K. L. (1). Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru		

kary za czyn przypisany K. L. (1) wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające oraz łagodzące, nadając im odpowiednią wartość i znaczenie. Sąd ten dokonał również właściwego wartościowania stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się podsądny oraz jego zawinienia, a przedstawione argumenty były logiczne i przekonujące. Przeciwnie wskazania oskarżonego okazały się natomiast zupełnie nietrafione.

Odnosząc się do treści apelacji niezbędne jest wyjaśnienie oskarżonemu, że wydanie w tej sprawie przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania wobec niestwierdzenia podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, które następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P., sygn. akt III Kp 506/185 zostało uchylone i sprawę przekazano prokuratorowi do dalszego prowadzenia, w żadnym razie nie świadczy o tym, iż oskarżony przy popełnieniu zarzucanego mu czynu nie działał umyślnie z bezpośrednim zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej. Postanowienie wydane przez prokuratora jako niesłuszne zostało uchylone a sprawę przekazano do dalszego prowadzenia. Nie można więc wyciągać żadnych wniosków co do rzeczywistego zamiaru podsądnego z orzeczenia usuniętego z obiegu prawnego. Co więcej przeprowadzony proces karny i zgromadzone w jego toku dowody wykazały umyślność działania oskarżonego oraz jego oszukańczy, kierunkowy zamiar. Co konieczne do zaznaczenia, apelujący nie negował słuszności wyroku skazującego, przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaskarżył

wyrok w zakresie wymiaru kary, co oznaczało ograniczony zakres kontroli odwoławczej do orzeczenia o karze i środkach karnych. Poniżej Sąd odwoławczy odniesienie się zatem do podniesionych w postępowaniu apelacyjnym okoliczności zgłoszonych na uzasadnienie stanowiska o niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu K. L. (1) kary.

Sąd Okręgowy nie zgodził się ze skarżącym, że stopień społecznej szkodliwości czynu został oceniony błędnie przez Sąd Rejonowy. Zaznaczyć trzeba, że przyznanie się przez oskarżonego do winy, złożenie wyjaśnień oraz całość jego postawy prezentowanej w toku niniejszego procesu nie miała żadnego wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, ponieważ nie jest to żadnym z wyznaczników tegoż stopnia społecznej szkodliwości (kwantyfikatorów) wymienionych w art. 115 § 2 kk. W przeciwieństwie do wysokości szkody, która faktycznie ma znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednakże co istotnie nie jest jedyną okolicznością kształtującą ten stopień społecznej szkodliwości. Obok wysokości szkody, zgodnie z art. 115 § 2 kk znaczenie mają bowiem także: rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Swoim przestępstwem oskarżony godził w dość istotne dobro prawne, jakim jest mienie, uczciwość obrotu majątkowego oraz wolność od oszukańczych zabiegów w zakresie rozporządzania mieniem. Sposób i okoliczności popełnienia czynu też nie wpływały korzystnie na ocenę

stopnia społecznej szkodliwości, gdyż podsądny zawarł umowę z osobą w starszym wieku, wzbudził jej zaufanie, które następnie wykorzystał by zażądać dodatkowej zaliczki (ponad tę uregulowaną w umowie) mając świadomość swojej trudnej sytuacji finansowej uniemożliwiającej zakup bramy garażowej przeznaczonej do zamontowania na posesji należącej do pokrzywdzonej, a następnie urwał całkowicie kontakt z E. K. wyłączając swoje telefony i nie odbierając korespondencji. Oskarżony zawierając umowę zobowiązał się do wykonania wymienionych w niej prac, z których w znacznej części (oprócz wymurowania murków przy garażu) się nie wywiązał. Podsądny przy zawieraniu umowy przyjął od pokrzywdzonej zaliczkę, przy czym tłumaczył jej, że zabezpiecza się on w ten sposób przed nieuczciwością klientów odstępujących od umów, a ostatecznie sam okazał się oszustem. Ponadto, motywacja sprawcy także nie obniżała w żaden sposób stopnia społecznej szkodliwości czynu, gdyż działał on jedynie w celu uzyskania korzyści majątkowej, wykorzystując przy tym zaufanie jakim obdarzyła go pokrzywdzona. Wszystkie te okoliczności interpretowane łącznie (także z uwzględnieniem niewysokiej wartości szkody) potwierdzają słuszność wniosku Sądu Rejonowego co do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się K. L. (1).

Prawdą jest, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Sąd Rejonowy wziął to pod uwagę i przyjął jako okoliczność łagodzącą. Jednak okoliczności tej nie można było wysoko oceniać. Mimo bowiem

przyznania się do winy oskarżony zaprzeczał aby zamierzał oszukać pokrzywdzoną, a brak zwrotu zaliczki tłumaczył swoimi kłopotami finansowymi. Ta część wyjaśnień podsądnego, słusznie została uznana jako niewiarygodna. Jednocześnie wskazuje ona, że omawiane przyznanie się do winy nie było wcale tak pełne i bezwarunkowe, jak podkreślał w apelacji oskarżony. Ponadto, oskarżony nie przejawiał woli poddania się odpowiedzialności karnej, unikając kontaktu z organami ścigania i był w związku z tym poszukiwany w celu ustalenia miejsca jego pobytu oraz równocześnie listami gończymi w innych sprawach (k. 34, 48). Literalne przyznanie się do przestępstwa, po upływie niespełna 2 lat od jego popełnienia nie mogło więc determinować orzeczenia kary innego rodzaju aniżeli przewidziana przez ustawodawcę za przestępstwo z art. 286 § 1 kk kara pozbawienia wolności. Co też istotne, to zachowanie oskarżonego nie miało incydentalnego charakteru w jego życiu, o czym świadczy analiza jego danych o karalności i wyroków załączonych do sprawy, z których wynikają liczne skazania, w tym aż trzykrotnie za podobne występki z art. 286 § 1 kk. W chwili obecnej natomiast ważne jest to, że K. L. (1) zdał sobie sprawę z konieczności poniesienia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn zabroniony i ma do niego krytyczny stosunek, na co z pewnością ma wpływ proces resocjalizacji odbywający się w izolacji penitencjarnej. Jednakże również i te okoliczności nie były powodem dla zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary, po które winno się sięgać w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Tymczasem

zrozumienie przez sprawcę naganności swojego niezgodnego z prawem zachowania i krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw nie są nadzwyczajnymi okolicznościami, a wręcz jest to postawa oczekiwana od sprawcy.

Oskarżony wskazywał, że pojednał się z pokrzywdzoną, jednak zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia tej okoliczności. Jak już zaznaczono powyżej, w tabeli 2.1.1. uzasadnienia, pismo pokrzywdzonej z dnia 5 marca 2020 r. nie stanowiło dowodu pojednania się z K. L. (1), miało charakter deklaratoryjny, dotyczyło jedynie sfery majątkowej i zawierało warunek dokonania wpłaty 1.800 zł na rachunek bankowy E. K.. Należy wskazać na ugruntowany w orzecznictwie pogląd, iż „Pojednanie się ze sprawcą należy rozumieć jako swego rodzaju przebaczenie przez pokrzywdzonego sprawcy tego, że dopuścił się wobec niego przestępstwa. Chodzi tu o pogodzenie się ze sprawcą, nieżywienie do niego urazy” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2017 r., II AKa 346/17, LEX nr 2466232). Zatem fakt, że oskarżony zwrócił utracone pieniądze (ponad 4 lata po popełnieniu przestępstwa, ok 10 miesięcy po piśmie pokrzywdzonej), nie sposób przyjmować jako pojednania pomiędzy pokrzywdzoną a oskarżonym w rozumieniu przepisów karnych. Jedyne co nie ulega wątpliwości, że oskarżony K. L. (1) po upływie znacznego okresu czasu od popełnienia przestępstwa i w trakcie toczącego się postępowania apelacyjnego, naprawił szkodę wyrządzoną przestępstwem, w kwocie której domagała się pokrzywdzona. Zachowanie to pozytywnie świadczyło o oskarżonym ale nie

stanowiło okoliczności do rozważań o nadzwyczajnym złagodzeniu wymiaru kary z art. 60 § 2 pkt 1 kk. Wspomniane naprawienie szkody nie przekonało Sądu II instancji do złagodzenia wymierzonej oskarżonemu w zaskarżonym wyroku kary. Nie sposób bowiem zapomnieć, że nastąpiło to po upływie bardzo długiego czasu od popełnienia przestępstwa, choć wartość szkody nie była znaczna. Prawdą jest, że od lipca 2018 r. oskarżony przebywa w izolacji penitencjarnej, co na pewno nie ułatwia rekompensowania szkód, jednak do czasu osadzenia w zakładzie karnym miał ponad 1,5 roku na zwrócenie pieniędzy pokrzywdzonej. Zapłata kwoty 1.800 zł na etapie postępowania odwoławczego, w ocenie Sądu Okręgowego, miała w dużej mierze charakter instrumentalny, dla uzyskania przez oskarżonego wydatnego złagodzenia kary orzeczonej wobec niego przez Sąd Rejonowy.

Sądowi II instancji w ramach zarzutu niewspółmierności kary została przez obronę także przedstawiona opinia z zakładu karnego o osadzonym K. L. wydana na potrzeby sądu penitencjarnego oraz dokumentacja od psychologa o trudnościach jego syna w szkole. Dokumenty ocenne dotyczące osadzonego nie miały jednak większego znaczenia dla oceny współmierności kary orzeczonej w tym postępowaniu. Osoba przebywająca w warunkach więziennych jest obowiązana do poprawnego zachowania. Wobec tego przestrzeganie norm obowiązujących w warunkach izolacji penitencjarnej, w czasie odbywania kar w innych sprawach, nie jest niczym szczególnym. Treść

opinii o K. L. (1) nie zawiera żadnych niestandardowych danych, które wymagałyby uzewnętrznienia w wymiarze kary za osądzone w tym procesie przestępstwo. Z kolei to, że syn podsądnego ma problemy w szkole było irrelewantne z punktu widzenia sprawiedliwości kary wymierzonej za czyn z art. 286 § 1 kk. Brak kontaktu z ojcem i nieobecność K. L. (1) w życiu dziecka wynika z konieczności odbywania długoterminowej kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej za szereg przestępstw jakich podsądny dopuścił się w przeszłości. Nie jest to więc powód do premiowania podsądnego i stosowania wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Skarżący podkreślał, że obecny pobyt w zakładzie karnym spowodowany wyrokami w innych sprawach wpłynął pozytywnie na proces jego resocjalizacji przez co zrozumiał naganność tego typu zachowań jakie podjął względem pokrzywdzonej. Sądu Okręgowego nie przekonała ta argumentacja, która mogłaby zostać użyta w sprawie o ewentualny wyrok łączny. Konieczne jest wyjaśnienie, że zgodnie z dyrektywami wymiaru kary wynikającymi z art. 53 § 1 kk najważniejsze dla wymiaru kary są stopień winy i społecznej szkodliwości czynu (ocenione w tej sprawie jako znaczne), a dopiero w dalszej kolejności bierze się pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu w powiązaniu z szeregiem okoliczności obciążających oraz nielicznymi okolicznościami łagodzącymi przemawiał za orzeczeniem wobec

oskarżonego kary pozbawienia wolności w granicach ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 286 § 1 kk i nie sięganiem po łagodniejszą instytucję wymiarową z art. 37a kk.. W ocenie Sądu Okręgowego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie może być w okolicznościach badanej sprawy oceniana jako nadmiernie surowa i niesprawiedliwa. Przeciwnie, odzwierciedla ona zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości, a nadto zrealizuje wszystkie stawiane jej cele w aspekcie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. K. L. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, za różnego rodzaju przestępstwa, a w tym trzykrotnie za występki z art. 286 § 1 kk. Sądy karne wymierzały już wobec niego wolnościowe kary: grzywnę, ograniczenia wolności, a także pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Mimo tego nie unikał on kolejnych kolizji z prawem, dopuszczając się popełniania następnych przestępstw. Rację ma Sąd Rejonowy, że w tym przypadku, wobec sprawcy jedynie kara najsurowszego rodzaju, tj. kara pozbawienia wolności, jest w stanie zrealizować wszystkie cele. Potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa również przemawiały za orzeczeniem kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Niezbędne jest bowiem uświadomienie pozostałym obywatelom, że wielokrotne naruszanie przepisów prawa karnego niesie za sobą zdecydowaną reakcję organów wymiaru sprawiedliwości. Nie można także pomijać, że ustawodawca za czyn wyczerpujący znamiona z art. 286 § 1 kk przewidział karę najsurowszego rodzaju tj. pozbawienia wolności

w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat. W związku z tym, że w sprawie nie stwierdzono podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary powinno się ją wymierzyć w granicach ustawowego zagrożenia, jak to nastąpiło w zaskarżonym wyroku.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oskarżonego uznał równocześnie, że Sąd Rejonowy zasadnie nie zakwalifikował czynu jako wypadku mniejszej wagi, z art. 286 § 3 kk. Pomimo niewielkiej wysokości szkody majątkowej jaką oskarżony wyrządził E. K. stwierdzono brak podstaw faktycznych do dokonywania takich modyfikacji. Osądzane zachowanie nie stanowiło bowiem niechlubnego wyjątku w życiu oskarżonego, przeciwnie, w tamtym czasie tego typu postępek stanowił wręcz sposób na uzyskiwanie środków finansowych przez oskarżonego. Poza tym, czyn miał miejsce w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności ze sprawy Sądu Rejonowego w Śremie o sygn. II K 722/15, co świadczyło o niepoprawności sprawcy. Wszystkie tu analizowane okoliczności prowadzą do wniosku, że nie mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi, który zachodzi gdy czyn sprawcy nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa i porządku prawnego, aby uzasadniało to stosowanie zwykłej, przewidzianej w zrealizowanym przez niego typie przestępnym sankcji karnej.

Ponadto, niezastosowanie przez Sąd I instancji środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary 8 miesięcy pozbawienia wolności było

<p>oczywiste i zgodne z prawem karnym materialnym. Okoliczność, że oskarżony K. L. (1) w czasie popełnienia przestępstwa stanowiącego przedmiot tego postępowania był już skazany innymi wyrokami sądowymi na kary pozbawienia wolności stanowiła kategorię przeszkodę aby rozważać zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary z art. 69 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec K. L. (1) w miejsce kary pozbawienia wolności, kary ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kara zasadnicza wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy nie była, wbrew stanowisku apelującego, niewspółmierna i nie było żadnych powodów by ingerować w jej wymiar, który mieścił się w ustawowym zagrożeniu za czyn z art. 286 § 1 kk i uwzględniał wszystkie okoliczności tej sprawy kształtujące wymiar kary zasadniczej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

	Oskarżony w dniu 19 stycznia 2021 r. przekazał na rachunek bankowy pokrzywdzonej E. K. kwotę 1.800 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej popełnionym przestępstwem.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wskazana wyżej okoliczność, ujawniona w postępowaniu odwoławczym, wymagała uwzględnienia z urzędu przez Sąd Okręgowy. Skoro bowiem szkoda majątkowa została przez oskarżonego naprawiona to konieczne stało się uchylenie zawartego w wyroku orzeczenia o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 kk. Naprawienie szkody w całości powodowało, że nie było podstaw do nałożenia na oskarżonego obowiązku odszkodowawczego na rzecz pokrzywdzonej.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>0.11.</i>	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą opisaną dokładnie w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji w pozostałej części utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>0.0.11.</i>	Przedmiot i zakres zmiany
Uchylenie orzeczenia z pkt II o obowiązku naprawienia szkody	

Zwięźle o powodach zmiany	
W toku postępowania odwoławczego obrońca oskarżonego przedłożył dowód wpłaty kwoty 1.800 zł dokonanej przez K. L. (1) na rzecz pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy zweryfikował dodatkowo tę informację kontaktując się z E. K., która potwierdziła, że rzeczywiście otrzymała od podsądnego pieniądze w takiej kwocie. Okoliczność ta spowodowała, że orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody nałożonym na oskarżonego utraciło swą aktualność. Dlatego też niezbędna była ingerencja w treść zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia z pkt II zaskarżonego wyroku o obowiązku naprawienia szkody.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 stycznia 2021r. o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714). Dlatego zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu – adw. W. A. kwotę 516,60 zł (wraz z podatkiem VAT).</p>
----	--

3.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie
----	--

odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Oskarżony nie posiada żadnego majątku, jest długotrwale pozbawiony wolności, co ogranicza jego możliwości zarobkowe. Nadto na oskarżonym ciążyą zobowiązania finansowe orzeczone innymi wyrokami oraz zobowiązania rodzinne. Mając więc na uwadze trudną sytuację materialną K. L. Sąd Okręgowy zwolnił go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne, na które składa się m.in. powyżej opisane wynagrodzenia dla adwokata z urzędu i nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Uznał, że należności te stanowiłyby dla oskarżonego nadmierną uciążliwość.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak